

mihael

KAPELANIJA SV. MIHAELA ARKANĐELA MUP - SJEDIŠTE I RAVNATELJSTVO POLICIJE

ČETVRTA KORIZMENA NEDJELJA

OVAJ TVOJ BRAT BIJAŠE
MRTAV I OŽIVJE.

mihael

102022.

LISTIĆ POLICIJSKE KAPELANIJE
SV. MIHAELA ARKANĐELA
MUP - SJEDIŠTE I
RAVNATELJSTVO POLICIJE
Godište XVI. (2022.), broj 10 (517)
ČETVRTA KORIZMENA NEDJELJA
27. ožujka 2022.

Kontakt:

vič. **Željko Rakošec**, policijski kapelan
tel.: 22 712, 85 682;
e-mail: zrakosec@mup.hr

Vinko Bakula, pomoćnik kapelana
tel.: 88 853, 82 805;
e-mail: vbakula@mup.hr

Naslovna stranica: Salvador Dali
Đuro Seder, Ozdravljenje,
<http://www.svetiantosarajevo.com>

OŽUJAK - TRAVANJ

Ned	27.	ČETVRTA KORIZMENA Lidija, Rupert, Lada
Pon.	28.	Siksto III. papa, Guntram, Sonja
Uto.	29.	Eustazije, Bertold, Jona
Sri.	30.	Bogoljub, Leonarda, Vlatko
Čet.	31.	Benjamin, Gvido, Natalija, Ljubomir
Pet.	1.	Anastazije, Mavro, Venancije
Sub.	2.	Franjo Paulski, Božidar

MEDITACIJA

Što da ti rekнем? 3

SLUŽBA RIJEČI: ČETVRTA KORIZMENA NEDJELJA

ČITANJA
Ovaj tvoj brat bijaše mrtav i oživje. 4

HOMILIJA
Susret s ocem 8

KATEHEZA
Sedam zadnjih Isusovih riječi 16

Mali vjeronaučni leksikon 21

UZ SPOMENDAN

Blaženi Karlo Austrijski 22

NAŠI POKOJNI 24

Što da ti rekнем?

Što da ti rekнем, Bože moj, osim da sam grešnik? Ali ti to znaš bolje od mene. A ja to ipak ne bih vjerovao i ne bih priznao, kad tvoja riječ ne bi ustala protiv mene. Gospodine, ne idi od mene, jer sam grešan čovjek. Zar nije bolje reći ovako, negoli drukčije?

Kamo da utečem u slabosti i tromosti svoga srca, s dvosmislenosti i upitnosti čak i onog najboljega u sebi, ako ne k tebi? Bože grešnika, Bože običnih, svagdanjih, kukavnih i prosječnih grešnika! O Bože, moj grijeh nije silan; on je tako svakidani, tako prosječan, tako običan da ga je moguće i previdjeti. Naravno, samo onda, kad se previdi tebe, svesvetoga, i kad se zaboravi da ti ljubomorno želiš posjedovati naše srce, potpuno i nepodijeljeno, žarko i na sve spremno.

O Bože, kome da se utečem? Veliki su se grešnici možda mogli neko vrijeme nasićivati demonskom veličinom svojih grijeha. Ali kako je dosadna moja bijeda, moja sita tromost srca, jeziva polovičnost moje „mirne savjesti“. Samo još ti podnosiš takvo srce, samo ti još imaš za me strpljive ljubavi. Samo si ti veći od moga siromašnog srca.

Bože grešnika, o Bože čak mlakih i mlitavih grešnika, smiluj mi se!

Prvo čitanje: Jš 5, 9a.10-12

Ušavši u Obećanu zemlju, narod Božji slavi Pashu.

Čitanje Knjige o Jošui

Uone dane:
Reče Gospodin Jošui: „Danas skidoh s vas sramotu egipatsku.“ Izraelci se, dakle, utaboriše u Gilgalu i ondje na Jerihonskim poljanama proslaviše Pashu četrnaestoga dana u mjesecu, uvečer. A sutradan poslije Pashe, upravo toga dana, blagovali su od uroda one zemlje: beskvasna kruha i pržena zrnja. I mana je prestala padati čim su počeli jesti plodove zemlje. Tako Izraelci nisu više imali mane, nego su se te godine hranili plodovima zemlje kanaanske.

Riječ Gospodnja

Knjiga o Jošui nastavlja pripovijedanja koje u Petoknjižju ostaje nedovršeno. Opisuje ulazak u Obećanu zemlju i njezino osvajanje (pogl. 1-12), te podjelu zemlje među Izraelovim plemenima (pogl. 13-19) uz nekoliko zaključnih poglavlja (20-24). Glavni lik je Mojsijev pomoćnik Jošua, vjerni služitelj riječi Božje i besprijekorni i uspješni vođa naroda.

U današnjem čitanju opisuje se boravak Izraelaca u Gilgalu, istočno od Jerihona i njihova prva Pasha u Obećanoj zemlji. Ulazak u Obećanu zemlju donio je Izraelcima dvije bitne promjene. Prva opisana riječima „Danas skidoh s vas sramotu egipatsku“ govori o potpunom oslobođenju iz ropstva. Druga bitna promjena, Izraelci prestaju primati manu, postaju sjedilački narod, počinju jesti plodove zemlje u koju su došli, moraju živjeti od svoga rada. Dan poslije prve pashe, Izraelci su proslavili i Blagdan beskvasnih kruhova. Ovdje se povezuju dva različita blagdana, Pasha sa žrtvovanjem janjeta, stočarski i nomadski blagdan spaja se s beskvasnim kruhom, sjedilačkim i poljoprivredničkim blagdanom. Oba blagdana gube stari smisao praćenja ciklusa plodova i dobivaju novi smisao slavljenja Božjeg spasenjskog djela.

Otpjevni psalam: Ps 34, 2-7

Kušajte i vidite kako je dobar Gospodin!

Blagoslavljat ću Gospodina u svako doba,
njegova će mi hvala
biti svagda na ustima!

Nek se Gospodinom duša moja hvali,
nek čuju ponizni i nek se raduju!

Veličajte sa mnom Gospodina,
uzvisujmo ime njegovo zajedno!
Tražio sam Gospodina i on me usliša,
izbavi me od straha svakoga.

U njega gledajte i razveselite se
da se ne postide lica vaša.
Eto, jadnik vapi, a Gospodin ga čuje,
izbavlja ga iz svih tjeskoba.

Psalam, odnosno blagoslov, pripisuje se duhovnosti „Jahvinih siromaha“, onih koji svoje utočište pronalaze samo u Bogu, prkoseći nepravdama čistom vjerom. Predanje Bogu, poučava psalam, je izvor radosti i mira. Zadivljuje slika: „U njega gledajte i razveselite se, da se ne postide (drugi prijevod: da ne budu zbunjena) lica vaša“, što bi se doslovnije moglo izreći: „Njega promatrajte i bit ćete prosvijetljeni, vaša lica više neće biti zatamnjena“ (usp. 2 Kor 3,18). Siromah koji je obasjan Božjim svjetlom i pod obranom svog anđela čuvara, osjeća kako je Bog prisutan u njegovu domu: „On tabor podiže oko svojih štovalaca“.

Drugo čitanje: 2Kor 5, 17-21

Bog nas je sa sobom pomirio u Kristu.

Čitanje Druge poslanice sv. Pavla apostola Korinćanima

Braćo!

Je li tko u Kristu, nov je stvor. Staro uminu, novo, gle, nastaje! A sve je od Boga koji nas sa sobom pomiri po Kristu i povjeri nam službu pomirenja. Jer Bog je u Kristu svijet sa sobom pomirio ne ubrajajući im opačina njihovih i polažući u nas riječ pomirenja. Kristovi smo dakle poslanici; Bog vas po nama nagovara. Umjesto Krista zaklinjemo: dajte, pomirite se s Bogom! Njega koji ne okusi grijeha Bog za nas grijehom učini da mi budemo pravednost Božja u njemu.

Riječ Gospodnja

Ulomak iz Druge poslanice Korinćanima donosi Pavlov poziv na pomirenje s Bogom. Bog pomiruje grešnike sa sobom smrću svoga Sina. Budući da nas je Bog pomirio sa sobom, dao je i nama zadaću pomirenja.

Biti u Kristu znači potpuno zajedništvo s Kristom već u ovom životu. Samo deklarativno pristajanje i krštenje ne znači istodobno i „biti u Kristu“. Za potpuno pomirenje s Bogom potrebno je odricanje od dotadašnjeg načina života.

Svjedočenje promjenom života Pavao smatra svojom životnom službom, koju u ranijim poglavljima ove poslanice brani pred „nadapostolima“ pristiglim u Korint iz Jeruzalema, a Pavlu su prigovarali nekadašnji život i „prekasno“ pristajanje uz Krista i time osporavali njegovu apostolsku službu.

Evandjelje: Lk 15, 1-3.11-32

Ovaj tvoj brat bijaše mrtav i oživje.

Čitanje svetog Evandjelja po Luki

U ono vrijeme: Okupljahu se oko njega svi carinici i grešnici da ga slušaju. Stoga farizeji i pismoznanci mrmljahu: „Ovaj prima grešnike, i blaguje s njima.“ Nato im Isus kaza ovu prispodobu:

„Čovjek neki imao dva sina. Mlađi reče ocu: 'Oče, daj mi dio dobara koji mi pripada.' I razdijeli im imanje. Nakon nekoliko dana mlađi sin pokupi sve, otputova u daleku zemlju i ondje potraži svoja dobra živeći razvratno. Kad sve potroši, nastala ljuta glad u onoj zemlji te on počeo oskudijevati. Ode i pribi se kod jednoga žitelja u onoj zemlji. On ga posla na svoja polja pasti svinje. Želio se nasititi rogačima što su ih jele svinje, ali mu ih nitko nije davao.

Došavši k sebi, reče: 'Koliki najamnici oca moga imaju kruha napretek, a ja ovdje umirem od gladi! Ustat ću, poći svomu ocu i reći mu: 'Oče, sagriješih protiv Neba i pred tobom! Nisam više dostojan zvati se sinom tvojim. Primi me kao jednog od svojih najamnika.'

Usta i pođe svom ocu. Dok je još bio daleko, njegov ga otac ugleda, ganu se, potrča, pade mu oko vrata i izljubi ga. A sin će

mu: 'Oče! Sagriješih protiv Neba i pred tobom! Nisam više dostojan zvati se sinom tvojim.' A otac reče slugama: 'Brzo iznesite haljinu najljepšu i obucite ga! Stavite mu prsten na ruku i obuću na noge! Tele ugojeno dovedite i zakoljite, pa da se pogostimo i provedemo jer sin mi ovaj bijaše mrtav i oživje, izgubljen bijaše i nađe se!' I stadoše se veseliti.

A stariji mu sin bijaše u polju. Kad se na povratku približio kući, začu svirku i igru pa dozva jednoga slugu da se raspita što je to. A ovaj će mu: 'Došao tvoj brat pa otac tvoj zakla tele ugojeno što sina zdrava dočeka.' A on se rasrdi i ne htjede ući. Otac tada iziđe i stane ga nagovarati. A on će ocu: 'Evo toliko ti godina služim i nikada ne prestupih tvoju zapovijed, a nikad mi ni jareta nisi dao da se s prijateljima provedem. A kada dođe ovaj sin tvoj koji s bludnicama proždrije tvoje imanje, ti mu zakla ugojeno tele.' Nato će mu otac: 'Sinko, ti si uvijek sa mnom i sve moje – tvoje je. No trebalo se veseliti i radovati jer ovaj brat tvoj bijaše mrtav i oživje, izgubljen i nađe se!'"

Riječ Gospodnja

Prispodobom o ocu i sinovima Isus odgovara kritičarima zašto se druži s grešnicima istodobno ukazujući na veličinu Božjeg milosrđa i opasnost od uljuljanosti u sigurnost vlastite ispravnosti, te neizravno postavlja pitanje i daje jasan odgovor njihovog mjesta u priči.

Prema starozavjetnim propisima pri podjeli najstariji sin dobivao je dvije trećine očeva imanja, a svi ostali trećinu.

Mlađi sin iz prispodobe nije za sebe vidio budućnost, uzeo je svoj dio i otišao. Čini sve što je bilo nezamislivo tradicionalnom Židovu. Odlazi od roditelja pokazujući time potpunu nebrigu za njih. Napušta domovinu, time i pripadnost Božjem narodu. Prijateljuje s poganima, pijancima i bludnicama s kojima je potrošio nasljedstvo. Na kraju pristaje čuvati svinje što je bilo potpuno poniženje i grijeh jer svinje su nečiste životinje. Nizanjem svih negativnosti, Isus želi pokazati koliko je velika odluka o povratku u očev dom, a još više koliko je veliko Božje milosrđe, bez obzira što motiv u početku nije kajanje nego glad.

Stariji sin živio je u sigurnosti očevoga doma. Smatrao se vrijednijim od rastrošnog brata kojega i ne naziva bratom nego ocu govori „onaj tvoj sin“. Siguran je da je očev jedini ispravn baštinik.

Otac poštuje odluke svojih sinova i kad se ne slaže s njima. Očekuje povratak mlađega sina, a starijega poziva na radost zbog povratka. Oba sina griješe, ali im otac oprašta.

Svojim ponašanjem, Isus sebe predstavlja kao primjer starijeg brata koji ohrabruje mlađega i raduje se njegovom povratku u očev dom.

Susret s ocem

Jedan od najljepših tekstova Evanđelja koji govori o našem Ocu nebeskom jest prispodoba o izgubljenom sinu. Mlađi je sin gladan, odlučio je u tuđini vratiti se svom ocu: “Diže se i krenu svom ocu. Dok je još bio daleko, opazi ga njegov otac, i sažali mu se te poleti, pade mu oko vrata i izljubi ga. A sin mu reče: Oče, sagriješih Bogu i tebi. Nisam više dostojan da se zovem tvojim sinom...! Tada otac reče svojim slugama: Brzo, donesite haljinu, onu najbolju i obucite ga! Stavite mu na ruku prsten a na noge sandale. Dovedite ugojeno tele te ga zakoljite da jedemo i da se veselimo, jer mi ovaj sin bijaše mrtav i oživje, bijaše izgubljen i naš e se. I počnu se veseliti” (Lk 15, 20-24).

Ne znamo kakve su misli obuzimale sina dok se približavao kući, no sigurno je po stotinu puta ponavljao i isprobavao svoju rečenicu, kojom će pozdraviti svog oca. Nije znao kako će otac reagirati, kakve će biti posljedice povratka, no imao je povjerenje u oca, zato je i krenuo kući. Ali

način na koji ga je otac dočekao, premašio je njegova očekivanja.

“Dok je još bio daleko, opazi ga njegov otac, i sažali mu se te poleti, pade mu oko vrata i izljubi ga” (Lk 15,20). Kako ga je mogao opaziti dok je još bio daleko? Samo tako da ga je čekao, da je svakim danom više puta išao pred kuću, na raskršće i dugo gledao na onu stranu s koje je mogao sin stići. Znao je da će doći. On je sve učinio da se vrati. Pozivao ga je putem velike gladi, već je razgovarao s njegovim srcem.

Uvijek zvuči pomalo čudno, kad netko tvrdi za sebe, da je on čovjek koji traži Boga. Pa Boga ne treba tražiti, on se nije izgubio. On je na svom mjestu. Mi smo se izgubili, nas treba tražiti. Ne traži se onoga koji je kod kuće, na svom mjestu, traži se onaj koji se izgubio.

Ali ne samo da mu je izišao ususret, nago mu se i sažali. Ne znači samo da mu je bilo žao jer je sin izgledao jadno, poderano i bijedno, nego znači da mu se otac smilovao. Znači da mu je oprostio još prije nego ga je sin zamolio za oprostjenje. Takav je naš Bog.

“Poleti mu ususret...” Isusovi su slušatelji naslutili da se ovdje ne radi više o zemaljskom ocu, nego o nebeskom jer bilo je nezamislivo da jedan stariji, ugledni Židov trči, ali Bog ovako ljubi one koji mu se približavaju.

I sada je trebalo slijediti ono što je bio izražaj s jedne strane iskrenog kajanja, a s druge strane znak da se vraća kao najamnik: naime, da poljubi očevu nogu. No, otac predusreće ovu ponižavajuću gestu i on poljubi sina. Ne kaže ni riječi. Vjerojatno nismo uočili da otac čitavo vrijeme ništa ne govori, nije rekao nijedne riječi. Ovaj je poljubac govorio više od

svake riječi. To je bio znak da ga prima natrag kao svoga sina. Tim mu je poljupcem rekao: “Ti si moj sin, moje dijete unatoč svemu što se dogodilo.”

Svatko je od nas negdje na putu prema Ocu. Jesi li još daleko ili blizu? Ne boj se! Otac te nebeski vidi oštrim okom svoje ljubavi, vidi svakog koji je još izdaleka krenuo kući, ususret njemu.

o. Stjepan Harjač

Đuro Seder, *Otac i stariji sin*, <http://www.svetionosarajevo.com>

Đuro Seder, *Golgota*, <http://www.prometej.ba>

Sedam zadnjih Isusovih riječi

Gospodine Isuse Kriste, Spasitelju i Otkupitelju, evo klečim pred tvojim blagoslovljenim križem. Otvaram duh i svoje srce razmatranju tvoje svete muke. Htio bih staviti pred svoju ubogu dušu tvoj križ, da ponovo malo bolje shvatim i k srcu primim sve što si učinio i pretrpio i za koga si to trpio. Priteci mi svojom milosti da otresem bešćutnost i ravnodušnost srca, da barem pola sata zaboravim svoju svagdašnjicu, kako bi kod tebe bili moja ljubav, moje kajanje i moja zahvalnost. Kralju srdaca, neka tvoja raspeta ljubav okrili moje nejako, ubogo, umorno i zlovoljno srce. Daj da te ono nutrinom osjeća. Probudi u meni i ono što vidim da nemam: suosjećanje s tobom, ljubav prema tebi, ozbiljnost, vjernost, ustrajanje u promatranju tvoje svete muke i smrti.

Promatrat ću tvojih sedam zadnjih riječi na križu, tvoje posljednje riječi prije nego si, vjekovita Riječi Božja, zanijemio mrijući na ovoj zemlji. Izrekao si ih svojim izednjelim usnama iz srca puna boli - riječi srca, na koncu svega. Svima si ih rekao. I meni si ih rekao. Daj da mi prožmu srce. Sasvim duboko. Potpuno. Da ih shvatim. Da ih više ne zaboravim, nego da žive i budu snaga u mom mrtvom srcu. Reci mi ih zato sam. Tako da osjetim tvoj glas.

Jednom ćeš mi prozboriti u času moje smrti i nakon nje. A te će riječi biti vječni početak ili beskrajni kraj. O Gospode, dopusti mi da na samrti čujem riječi tvog milosrđa i ljubavi, koje neću prečuti. Daj sada da mi srce spremno primi tvoje zadnje riječi na križu. Amen.

Prva riječ:**Oče, oprosti im, jer ne znaju što čine!** (Lk 23,34)

Visiš na križu. Prikovali su te. Nećeš više sići s toga stupa između neba i zemlje. Peku te rane na tijelu. Trnova kruna ranjava ti glavu. U očima ti pliva krv. Rane na tvojim rukama i nogama takve su kao da su ti udovi probodeni usijanim gvožđem. A duša ti je more tuge, bola i beznađa.

Oni što su ti sve to učinili stoje uz tvoj križ. Neće da odu, da te barem puste da sam umreš. Čekaju. Smiju se. Čak misle da imaju pravo i da je tvoje stanje očigledan dokaz za to; dokaz da je njihovo postupanje s tobom ispunjavanje najsvetije pravde, bogoslužje s kojim se mogu ponositi. I zato se smiju. Izruguju se, hule. A na te se, užasnije od svake tjelesne boli, svalio očaj zbog takve zlobe. Zar ima ljudi spremnih na takvu podlost? Imaš li išta više zajedničkog s njima? Smije li čovjek čovjeka tako krvnički mučiti? Nasmrt mučiti lažju, pod-lošču, izdajom, licemjerstvom i podmuklošću te se još graditi da ima pravo, glumiti nevina, pretvarati se u pravedna suca? I to Bog dopušta da se događa u njegovu svijetu? Gromki smijeh i hula neprijatelja da se slavodobitno prolama Božjim svijetom? O Gospode, naše bi srce puklo od bijesa i očaja. Kleli bismo neprijatelje i Boga. Zaurrali bismo i kao izbezumljeni trgali ruku s čavla da još jednom stisnemo šaku.

A ti veliš: Oče, oprosti im, jer ne znaju što čine. Neshvatljiv si, Isuse. Gdje je samo nastala ta riječ u tvojoj ispaćenoj i bolju razrovanom duši?! Neshvatljiv si! Ti ljubiš i svoje neprijatelje. Preporučuješ ih svome Ocu. Moliš za njih. O Gospode, ako nije grijehota reći: Ti ih ispričavaš najnevjerojatnijom isprikom što je ima - da nisu znali. Sve su oni znali. Samo sve nisu htjeli znati! A što ne želimo znati, to ipak znademo u nutrini srca. Ali, mi to mrzimo i ne damo da izroni na površinu svijesti. A ti kažeš, ne znaju što čine. Za jedno ipak nisu znali: za tvoju ljubav prema njima, jer za nju zna samo tko te i sam ljubi. Samo ljubav razumije poklonjenu ljubav.

I nad mojim grijesima izgovori riječi praštanja neshvatljive ljubavi. I za me reci Ocu: oprosti mu, jer nije znao što je činio. Doduše, ja sam znao. Sve. Ali za tvoju ljubav ipak ne.

Daj da se sjetim tvoje prve riječi na križu kad u Očenašu bez razmišljanja tvrdim da opraštam svojim dužnicima. O moj Bože na križu ljubavi, zaista ne znam je li mi itko što dužan što bih mu mogao oprostiti. No i za ovo mi treba tvoje snage da bih oprostio, od srca oprostio, onima u kojima moj ponos i moja sebičnost gledaju neprijatelje.

Druga riječ:**Zaista, tebi kažem: danas ćeš biti sa mnom u raj! (Lk 23,43)**

Ti si u smrtnim mukama - a još uvijek nalaziš mjesta za tuđe muke u svome srcu, do vrha ispunjenu patnjama. Na samrti - i brineš se za jednog lupeža, koji i sam u svojoj patnji mora priznati da njegove paklene, smrtno muke nisu prevelika kazna za njegov opaki život. Vidiš svoju majku - a razgovaraš najprije s izgubljenim sinom. Grcaš bogoostavljen - a govoriš o raj. Oči ti potamniše u noći mrijenja, a ipak vide vječno Svjetlo. Na samrti je čovjek zaokupljen samo sobom, jer je napušten i ostavljen. A ti se skrbiš za duše koje trebaju ući s tobom u tvoje kraljevstvo. O premilostivo srce! O jako i hrabro srce!

Bijedan neki zločinac te moli da ga se sjetiš. I ti mu obeća raj. Hoće li biti sve drugačije kad umreš? Hoće li se život grijeha i opačina smjesta preobraziti čim mu se primakneš? Kad ti izgovoriš riječi pretvorbe nad jednim životom, praštaju se, čak i preobrazuju grijesi i najodvratnija nedjela zločinačkog života, te se više ništa ne može isprijediti na ulazu k svetom Bogu. Pa priznali bismo i mi nešto dobre volje takvom neotesancu i zločincu, toliko da se jedva provuče. Ali zle navike, opake pohote, surovost i kal, grubijanština - to se valjda ne briše s malo dobre volje i u zadnji čas na vješalima! Ipak takav ne može na

brzinu u nebo kao pokornici i pročišćeni, kao sveci, koji nisu ništa činili doli posvećivali i pripravljali tijelo i dušu za tripud svetoga Boga! A ti ipak izgovaraš svemoćnu riječ svoje milosti. Ona prodire razbojniku u srce, pretvara pakleni oganj njegovih smrtnih muka u očinski plamen božanske ljubavi, koja namah preobrazuje sve što je još u njemu djelo tvoga Oca, i sažiže sve što se kao pakosna zloća stvorenja u životu opiralo Bogu. Razbojnik ulazi s tobom u raj tvoga Oca.

Hoćeš li i meni dati milost da nikad ne klonem duhom, da smjelo ištem sve od tvoje dobrote, da sve očekujem? Dati hrabrost da ti rekнем, pa bio i najodbačeniji zločinac: Gospodine, sjeti me se kada dođeš u svoje kraljevstvo! Gospodine, daj da tvoj križ bude uspravljen uz moju smrtnu postelju. Neka mi tvoja usta uprave riječi: *Zaista, tebi kažem: danas ćeš biti sa mnom u raj.* Neka me ta riječ učini dostojnim da, potpuno posvećen i od grijeha očišćen preobrazbenom snagom smrti s tobom i u tebi, uđem u kraljevstvo tvoga Oca.

Treća riječ:**Ženo, evo ti sina; Sine, evo ti majke! (Iv 19,26)**

Sad na umoru došao je čas kad opet uza te smije biti tvoja majka. Sad kada se ne traže čudesa, nego valja mrijeti, smije stati uza te ona kojoj si rekao: Ženo, što ja imam s tobom? Još nije došao moj čas (Iv 2,4). Sad je čas u kojem se združuju sin i majka. A taj je čas - čas rastanka, čas smrti. Čas u koji se majci udovici uzima sin jedinac.

I tako još jednom tvoje oko motri majku. Nju, koju ni od čega nisi poštedio. Nisi ti bio samo radost njezina života. Ti si bio i gorčina i bol njezina života. No oboje je bilo tvoja milost, jer je oboje bilo tvoja ljubav. Zato što je oba puta stajala uza te i služila ti, zato si je volio. Baš je time ona zapravo i postala potpuno tvojom majkom. Ta braća, sestre i majka tebi su oni koji vrše volju tvoga Oca koji je na nebesima. U tvojim mukama još uvijek je budna ljubav i nježnost što lebdi između sina i majke. Tvojom su smrću blagoslovljene i posvećene i ove nježne, mile zemaljske stvari što srce čine mekim i zemlju lijepom. Ove vrednote ne mriju u tvome srcu, čak ni satrvenome srcu. I stoga su one spašene za nebo. Zbog toga će nastati nova zemlja, jer si umirući ljubio zemlju, jer si još na samrti, dirnut suzama jedne majke, bio zabrinut za naš vječni spas, jer si se i za vrijeme svoga propadanja skrbio za

zemaljsku dobrobit jedne udovice i jednome sinu dao majku i jednoj majci sina.

Ali ona nije stajala podno tvoga križa samo kao majka osamljene boli kojoj ubijaju sina. Ona je stajala i u naše ime. Ona je stajala ondje kao majka svih živih. Ona je za nas žrtvovala sina. Ona je za Gospodinovu smrt u naše ime rekla svoje „neka mi bude“. Ona je bila Crkva pod križem, rod Evine djece, ona se borila u borbi svijeta između Zmije i Sina Žene. Pa ako si zbog toga ovu majku dao ljubljenom učeniku, onda si svima nama dao svoju majku.

Sine, kćeri, evo ti majke - kažeš to meni. O riječi vječne oporuke! Pod tvojim križem, Isuse, stoji samo onaj učenik s ljubavlju, koji od onoga časa uzima k sebi tvoju majku. A sve milosti tvoje smrti dijele njene majčinske čiste ruke. Udijeli nam milost da ljubimo i štujemo tvoju majku. Reci i njoj kad gledaš mene bijednika: Ženo, evo ti sina; Majko, evo ti kćeri.

Čisto, djevičansko srce trebalo je da u ime svijeta rekne svoje Da na gozbi Jaganjca sa svojom zaručnicom - Crkvom, s čovječanstvom što je u tvojoj krvi oprano i otkupljeno. Ako me povjeriš srcu svoje majke, onda tvoja smrt za me neće biti uzaludna, nego ću biti nazočan kad svane dan tvoje vječne gozbe, kad se sva stvorenja zauvijek preobražena vječno združe s tobom.

Karl Rahner

Mali vjeronaučni leksikon

Lectio divina

Lectio divina ili *božansko čitanje* je drevna vježba individualnog i zajedničkog molitvenog čitanja Božje riječi - Biblije. Njeni korijeni nalaze se još u vrijeme nastanka Starog zavjeta, a svoj vrhunac vježba doživljava u ranom srednjem vijeku, u benediktinskoj monaškoj duhovnosti. Svetom tekstu se ne pristupa istraživački nego kao živoj Božjoj riječi, premda se kao pomagalo mogu uzeti tumačenja svetoga pisma.

Lectio divina ima četiri koraka: čitanje (*lectio*), meditacija (*meditatio*), molitva (*oratio*) i razmatranje (*contemplatio*). U najnovije vrijeme tim koracima dodaje se i peti, djelovanje (*actio*).

Premda su nekoć u ovoj duhovnoj vježbi sudjelovali svi vjernici, lectio divina pomalo je zaboravljena. Oživljena je nakon Drugog vatikanskog koncila.

Levitacija

Levitacija, (latinski, *levis: lagan*), u mistici, pojava pri kojoj tijelo osobe u ekstazi lebdi u zraku. Opisana je u hagiografijama nekih mistika (sv. Franjo Asiški, sv. Katarina Sienska, sv. Terezija Avilska i dr.).

Leviti

Leviti, starozavjetna svećenička staleška skupina iz Levijeva plemena. Leviju je na Sinaju dodijeljena posebna kulturna služba (Br 1,27-54). Kad je u narodu došlo do nesuglasica zbog uvođenja jahvističke religije, Levijevci podržavaju Mojsija (Izl 2,1-10; 32,26; Pnz 33,8). Premda su zasebno pleme, Levijevci ne posjeduju zemlju.

Levitima je povjerena svećenička služba u Hramu i podučavanje Zakona. Kulturnom reformom kralja Jošije (640. - 609. pr. Kr.), leviti s u Hramu dobili podređenu ulogu, a hramsku službu obavljaju Sadakovi i Aronovi svećenici. Takvo je stanje ostalo sve do razorenja Hrama (70. god.).

Novi zavjet razlikuje svećenike i levite, Cipra, a Kristovo svećeništvo nadvisuje levitsko (Heb 7).

Blaženi Karlo Austrijski

1. travnja

njegovim mirovnim nastojanjima. Iako u krajnje teškim vremenima, borio se za uvođenje socijalne i zdravstvene skrbi i zakonodavstva, nadahnutog kršćanskim socijalnim naukom.

Nakon kapitulacije austrougarskih postrojbi morao se 11. studenog 1918. odreći prijestolja u Austriji, a dva dana nakon toga i prijestolja u Hrvatskoj i Ugarskoj. Emigrirao je u Švicarsku. Pri drugom pokušaju (1921.) da uz pomoć monarhista uspostavi vlast u Mađarskoj, bio je uhvaćen i deportiran na portugalski otok Madeiru. Živio je s obitelji u siromaštvu, u kući prožetoj vlagom. Teško se razbolio 8. ožujka 1922. (bronhitis, upala pluća, srčani udari), a bolest je prihvatio kao žrtvu za mir i blagostanje svojih naroda. Podnosio je svoju patnju bez žalopojki i oprostio svima koji su ga povrijedili. Preminuo je 1. travnja 1922, u Funchalu (Madeira), s pogledom uperenim prema Presvetom Sakramentu. Kao što je podsjetio i na smrtnoj postelji, geslo njegova života bilo je: „Uvijek i u svim stvarima se zalažem što jasnije spoznati i slijediti Božju volju, i to na najsavršeniji način“. Karlovo tijelo počiva u marijanskom svetištu Naše Gospe od Gore na Madeiri. Nakon njegove smrti osnovana je „Molitvena udruga cara Karla za mir među narodima“, a 1963. postala je i crkveno priznata molitvena zajednica. Papa Ivan Pavao II. proglasio ga je blaženim 3. listopada 2004. Tada je rekao: „Neka Karlo bude primjer posebno onima koji snose političku odgovornost u suvremenoj Europi“.

Blaženi Karlo Austrijski zaštitnik je Madeire, bračnih drugova, boraca za mir i brojnih obitelji. Njegova supruga, službenica Božja Zita (1892-1989) nadživjela ga je 67 godina. Karlov najstariji sin Otto von Habsburg (1912-2011), godinama zastupnik u Europskom parlamentu, bio je iskreni i postojani prijatelj Hrvatske i hrvatskog naroda.

<https://www.velecasnisudac.com/>

Blaženi Karlo Austrijski, hrvatsko-ugarski kralj (Karlo IV) i austrijski car (Karlo I) od 1916, rođen je 17. kolovoza 1887. u dvorcu Persenbeugu u Donjoj Austriji, kao sin nadvojvode Otta i princeze Marije Josephe von Sachsen, pranećak cara Franje Josipa I. Odgojen je u katoličkom duhu, u kojem je djelovao čitavog svojeg kratkog života. U njemu se rano rodila ljubav za svetu Euharistiju i Srce Isusovo, a sve je važne odluke donosio uz pomoć molitve. Oženio se 21. listopada 1911. princezom Zitom iz obitelji Bourbon-Parma, s kojom je za deset godina sretnog i uzornog braka imao osmero djece. I na smrtnoj postelji Karlo je Ziti govorio: „Beskrajno te volim!“ Zbog ubojstva prijestolonasljednika, nadvojvode Franje Ferdinanda, u sarajevskom atentatu, 28. lipnja 1914, Karlo je postao nasljednik na prijestolju Austro-Ugarske monarhije. Nakon smrti cara Franje Josipa, 21. studenoga 1916, dok je bjesnio Prvi svjetski rat, Karlo je postao austrijski car, a 30. prosinca okrunjen je za hrvatsko-ugarskog kralja. I ovu zadaću Karlo je prihvatio kao put u nasljedovanju Krista, s ljubavlju za sve narode u svojem carstvu i brigom za njihovo dobro. Podržavao je trijalizam i nastojao da trojedina Kraljevina Hrvatska zajedno s Rijekom postane uz Austriju i Mađarsku treći, ravnopravni entitet u njegovoj carevini. Za Prvog svjetskog rata pokušavao je kao mirotvorac s državama Antante sklopiti separatan mir i preobraziti dualističku monarhiju u federativnu državu, „kao savez slobodnih naroda, saveznu državu, u kojoj svako pleme na svojem teritoriju tvori svoju vlastitu državnu zajednicu“. Podupirao je papu Benedikta XV. u

NAŠI POKOJNI

IVICA BANIĆ,

PU zagrebačka, 28. ožujka 1993.

JOSIP JOVIĆ,

PU splitsko - dalmatinska, Plitvice, 31. ožujka 1991.

DARKO DEAK,

PU sisačko - moslavačka, Kutina, 31. ožujka 1993.

MIROSLAV ORNIK,

PU karlovačka, u službi, Karlovac, 1. travnja 1991.

GABRIJEL KURUC,

PU primorsko - goranska, u službi, Bosanci, Duga Resa, 2. travnja 1998.

POČIVALI U MIRU!